DIE X. NOVEMBRIS,

IN FESTO S. ANDREÆ AVELLINI, CLERICI REGVLARIS.

SEMIDVPLEX.

Omnia de communi Confessoris non Pontificis primo loco, præter ea, quæ sequuntur.

ORATIO.

DEus, qui in corde Beati Andreæ, Confessoris tui, per arduum quotidiè in virtutibus proficiendi votum, admirabiles ad te ascensiones disposuisti: concede nobis, ipsius meritis, & intercessione, ita eiusdem gratiæ participes fieri, vt perfectiora semper exequentes, ad gloriæ tuæ fastigium foeliciter perducamur. Per Dominum, &c.

IN I. NOCTVRNO.

Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II NOCTURNO.

Lectio iv.

ANdreas Avellinus, dictus antea Lancellottus, apud Castrum Novum, Lucaniæ pagum, natus, inter ipsa infantię primordia, futurę sanctitatis non obscura præbuit indicia. Adolescens ad litteras addiscendas paterna è domo egressus, lubricam illius ætatis semitam inter bonarum artiū studia ita peregit, vt sapientiæ initium, quod est timor Domini, ob oculos potissimùm habere nunquam prætermiserit. Cum ęgregia proinde forma eximium castitatis studium coniunxit, quo impudicas sępè mulierum insidias elusit, interdum etiam apertam vim pro-

propulſavit. Clericali militiæ iampridem adſcriptus, Neapolim ſe contulit, vt legalibus diſciplinis vacaret: ibique Iuriſprudentiæ lauream adeptus, atque intereà ad Sacerdotalem dignitatem evectus, cauſarum patrocinia in foro dumtaxat Eccleſiaſtico, proque privatis quibuſdam perſonis, iuxta Sacrorum Canonum ſanctiones, agere cœpit. Verùm cùm aliquando inter cauſam agendam leve ei mendacium excidiſſet, mox verò fortuita ſacrarum Scripturarum lectione in illa verba incidiſſet: Os, quod mentitur, occidit animam; tanto eius culpæ dolore, ac pœnitentia correptus eſt, vt ſtatim ab eiuſmodi vitę inſtituto ſibi recedendum eſſe duxerit. Itaque, abdicatis forenſibus curis, ſe totum divino cultui, ſacriſque miniſterijs mancipavit: cùmque Eccleſiaſticæ virtutis exemplis emineret, Sanctimonialium regimini à tunc exiſtente Archiepiſcopo Neapolitano præfectus fuit. Quo in munere cùm pravorum hominum odia ſubijſſet, primò quidem intentatæ ſibi necis periculum declinavit: mox verò per Sicarium tribus in facie acceptis vulneribus, iniuriæ atrocitatem æquo animo pertulit. Tunc perfectioris vitæ deſiderio flagrans, vt inter Clericos Regulares adſcriberetur, ſuppliciter poſtulavit: votique compos factus, ob ingentem, quo æſtuabat, Crucis amorem, vt ſibi Andreæ nomen imponeretur, precibus impetravit. ℟. Honeſtum, &c.

Lectio v.

ARctioris itaque vitę curriculum alacri ſtudio ingreſſus, in eas maximè virtutis exercitationes incubuit, ad quas ſeſe arduis etiam emiſsis votis obſtrinxit; altero ſcilicet, ſuæ ipſius voluntati iugiter obſiſtendi, altero verò in via Chriſtianæ perfectionis ſemper vlteriùs progrediendi. Regularis diſciplinæ cultor aſsiduus, & in ea promovenda, cùm alijs præeſſet, ſtudioſiſsimus fuit. Quidquid ab inſtituti ſui Officij, & Regulę pręſcripto ſupererat tẽporis, orationi, & animarum ſaluti tribuebat.

buebat. In confeſsionibus excipiendis mira eius pietas, & prudentia enituit: vicos, & oppida Neapoli finitima Evangelicis miniſterijs magno cum animarum lucro frequens luſtrabat. Quam ardentem erga proximos ſancti viri charitatem ſignis etiam Dominus illuſtravit. Cùm enim intempeſtâ nocte ab audita Ægri confeſsione domum rediret, ac pluvię, ventorumque vis prælucentem facem extinxiſſet, non ſolùm ipſe cum ſocijs, inter effuſiſsimos imbres, nihil madefactus eſt, verùm etiam inuſitato ſplendore, è ſuo corpore mirabiliter emicante, ſocijs inter denſiſsimas tenebras iter monſtravit. Abſtinentiâ, & patientiâ, necnon abiectione, atque odio ſui ſummoperè præſtitit. Necem fratris filio illatam imperturbato animo tulit, ac ſuos ab omni vlciſcendi cupiditate compeſcuit, immò etiam pro interfectoribus opem, & miſericordiam Iudicum imploravit.

℟. Amavit eum, &c.

Lectio vi.

PLuribus in locis Clericorum Regularium Ordinem propagavit, eorumq; domicilia Mediolani, & Placentiæ inſtituit. Illius operam S. Carolus Borromęus, & Paulus de Aretio Clericus Regularis Cardinales, quibus erat acceptiſsimus, in Paſtoralis muneris curis adhibuerunt. Deiparam Virginem ſingulari amore, & cultu proſequebatur. Angelorum colloquio perfrui meruit: quos, cùm divinas laudes perſolveret, è regione concinentes ſe audiſſe teſtatus eſt. Denique poſt heroica virtutum exempla, Prophetiæ quoque dono illuſtris, quo & ſecreta cordium, & abſentia, & futura proſpexit; annis gravis, & laboribus fractus, ad Aram celebraturus, in verbis illis tertiò repetitis: Introibo ad Altare Dei, repentino apoplexiæ morbo correptus eſt: mox Sacramentis ritè munitus, placidiſsimè inter ſuos animã efflavit. Eius corpus Neapoli in Eccleſia S. Pauli ad hęc vſq; tem-

tempora eo frequentissimo Populi concursu colitur, quo fuit elatum. Illum denique insignibus in vita, & post mortẽ miraculis clarum Clemens XI. Pontifex Maximus solemni ritu Sanctorum Catalogo adscripsit. ℟. *Iste homo, &c.*

IN III. NOCTURNO.

Homilia in Evang. Sint Lumbi

VRBIS, ET ORBIS.

S*Acr. Rituum Congregatio, annuente Sanctissimo Domino Nostro BENEDICTO PP. XIII. benignè indulsit, atque concessit, vt Officium, cum Lectionibus ii. Nocturni proprijs, & Oratione S. Andreæ Avellini, iam pro Clericis Regularibus Theatinis die 19. Augusti 1719. approbatum, in posterum ab omnibus vtriusque sexus Christi fidelibus tam Sæcularibus, quàm Regularibus, qui ad horas Canonicas tenentur, die decima Novembris, sub ritu semiduplici recitari, & Missa respectivè celebrari debeat. Die 7. Iulij* 1725.

F. Card. Paulutius Præf.

Loco ✠ Sigilli.

N. M. Tedeschi Archiepiscopus Apamenus Sacr. Rit. Cong. Secr.